

френската книгоиздателска къща Фирменъ Дидо, премѣстилъ се като професоръ по френски въ Смирненското главно училище и въ Сира и после изчезналъ незнайно где.

Отъ Букурещъ Иванъ Добровски заминалъ за родния си градъ Сливенъ, гдето го канили за учителъ (1840). Но той не останалъ тамъ, понеже патриаршията не позволявала на бивши Каириеви ученици да заематъ учителски мѣста, докато не се откажатъ официално предъ една комисия въ Цариградъ отъ ерестъта. Дошелъ въ турската столица, той ималъ срещи съ Иларионъ Михайловски и съ Раковски. Последниятъ, ученикъ въ гръцкото училище на Куру-чешме, проявявалъ още тогава разпаленъ патриотизъмъ. Отъ тамъ Добровски заминалъ за о-въ Самосъ, гдето губернаторъ билъ котленецътъ Гаврилъ Кръстевичъ (замѣстникъ на князь Стефанъ Богориди). Въ продължение на три години той остава тамъ учителъ. И тъкмо тогава замисля да издава едно българско списание, по подобие на гръцкото „Логосъ Ермисъ“, което излизало отъ 1811 до 1821 год. и принесло много полза на гръцкото образование, въ периода до Завѣрата. Значението на едно списание той почувствувалъ нагледно и отъ френското „Revue de deux Mondes“, което може би подсказва и името на българския му по-скромненъ събратъ, „Мирозрение“.

Списанието е второ по редъ следъ „Любословие“ на К. Фотиновъ, започнало да излиза въ Смирна презъ 1844 г. Добровски посвещава най-много внимание на езикословни и исторически въпроси: той полага грижи за установяване на българския книжовенъ езикъ, както и за запознаване на чуждия свѣтъ съ нашия народъ, — съ народа ни, тъй много клеветенъ отъ своитѣ „бѣсни гонители и притѣснителни, които за нищо толкозъ не жадуватъ, колкото за кръвъ християнска, българска“.

Като центъръ на редакционната си дейность Добровски избира Виена, столицата на Австрия. Тамъ прекарва той три години и издава само 5 броя отъ „месечното“ си списание. Първиятъ брой излиза презъ септемврий 1850 г., последниятъ презъ юний 1851 г. Въ Виена Добровски се сближава съ нѣкои отъ най-виднитѣ дейци на чешкото възраждане и на чешката наука, особено съ слависта Шафарика, историка Палацни и Йосифа Иречека, баща на нашия историографъ Константинъ Иречекъ. Но, намразилъ австрийцитѣ, като врагове на славянитѣ, Добровски напуска Виена и заминава за Русия, гдето се надѣва да намѣри по-добри условия за своитѣ литературни занятия. Презъ Цариградъ и Одеса той стига въ Москва и